

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

De dood en de werknemer, en de overlijdensuitkering (art. 7:674 BW)

Verhulp, E.

DOI

[10.5553/TvO/254253152025009002003](https://doi.org/10.5553/TvO/254253152025009002003)

Publication date

2025

Document Version

Final published version

Published in

Tijdschrift voor Ontslagrecht

License

Other

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Verhulp, E. (2025). De dood en de werknemer, en de overlijdensuitkering (art. 7:674 BW). *Tijdschrift voor Ontslagrecht*, 2025(2), 50-54.
<https://doi.org/10.5553/TvO/254253152025009002003>

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, P.O. Box 19185, 1000 GD Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Artikel

De dood en de werknemer, en de overlijdensuitkering (art. 7:674 BW)

prof. Evert Verhulp*

1. Inleiding

Een op de vier werkenden in Nederland haalt de pensioengerechtigde leeftijd niet, zegt Guido Weijers in zijn cabaretshow Axestos.¹ Dat cijfer klopt alleen voor rokers, gemiddeld is het sterftecijfer van werknemers vóór de pensioengerechtigde leeftijd minder dan 20%.² Dat betekent dat toch bijna een op de vijf werkenden tijdens het werkzame leven overlijdt. De wetgever heeft in het BW een wettelijke bepaling gewijd aan het overlijden van de werknemer, artikel 7:674 BW. Dit artikel bevat twee regels, te weten dat de arbeidsovereenkomst door de dood van de werknemer van rechtswege eindigt en dat de nagelaten betrekkingen van de werknemer recht hebben op een overlijdensuitkering. Waarom die uitkering in het leven is geroepen, is niet meteen duidelijk. Wat opvalt, is dat in de literatuur nauwelijks aandacht aan dit onderwerp is geschonken, en ook is er niet veel rechtspraak over voorhanden. Waarschijnlijk en terecht zullen werkgevers deze regeling ruimhartig toepassen, zodat er weinig over te procederen valt. Maar waartoe de werkgever nu precies verplicht is, is niet altijd even duidelijk. Hoe is de regeling tot stand gekomen, wat was de bedoeling daarvan, wie zijn ‘de nagelaten betrekkingen’ en over welk loon wordt de uitkering berekend? In deze bijdrage worden die vragen beantwoord.

* Evert Verhulp is hoogleraar Arbeidsrecht aan de Universiteit van Amsterdam.

1 Axestos, te zien op www.youtube.com/watch?v=IDOVIMz3aJM, vanaf ongeveer 33 minuten.

2 <https://www.cbs.nl/nl-nl/maatwerk/2023/19/overleden-voor-het-pensioen-hun-partners-2021>.

2. Wat was de aanleiding voor de overlijdensuitkering?

In het blad voor de katholieke werknemer ‘Ruim Zicht’ van 23 maart 1969³ verscheen een artikel waarin werd beschreven dat een weduwe na overlijden van de werknemer/echtgenoot volledig was aangewezen op een Algemene Weduwen en Wezenwet-uitkering, omdat het door hem opgebouwde weduwenpensioen met die uitkering werd verrekend. In een terzijde bij dit artikel staat dat ‘deze trieste geschiedenis’ een lacune in de wetgeving aantoont, nu blijkt dat in de wet op de arbeidsovereenkomst geen bepaling is opgenomen over de salarisbetaling tijdens een overgangperiode na het overlijden van de werknemer. De bijdrage eindigt met een oproep daarin zo spoedig mogelijk te voorzien. Dit bericht leidde tot vragen van twee KVP-Kamerleden, waarop de minister antwoordde geen noodzaak tot wetgeving te zien.⁴ Deze Kamerleden dienden daarna zelf een initiatiefwetsvoorstel in voor een overlijdensuitkering in artikel 7:1639l BW. Daarnaast wordt voorgesteld bepalingen in de Ziektewet (ZW) en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) te wijzigen. De tekst van het voorgestelde artikel 1639l BW kent een

3 Ruim Zicht, ook bekend onder de naam: Het hoog-ambacht; orgaan van den Nederlandschen RK Textiel-Arbeidersbond St. Lambertus, 23 maart 1969, te vinden op www.delpher.nl/nl/tijdschriften/view?identificatie=MMKDC11:259301032:00005&coll=dts&query=%28ruim+zicht+%29&cql%5B%5D=%28volumeYear+_gte_+%221969%22%29&cql%5B%5D=%28volumeYear+_lte_+%221969%22%29&facets%5BsourceFacet%5D%5B%5D=Katholiek+Documentatie+Centrum&sortfield=date&rowid=6.

4 Aanhangsel tot het verslag van de handelingen der Tweede Kamer, no. 722, ingezonden 8 mei 1969, p. 1449.

inhoud die sterk lijkt op wat nu in artikel 7:674 BW is geregeld.⁵

Gevraagd naar de rechtsgrond van een nieuwe bepaling in het BW antwoordden de Kamerleden:

‘Het loon dient niet alleen voor het onderhoud van de werknemer persoonlijk, doch ook voor dat van zijn gezin, zodat de verplichting van loonbetaling mede behoort te omvatten de doorbetaling van het loon of een looncompenserende uitkering gedurende enige tijd na het overlijden van de werknemer, opdat het gezin niet van de ene dag op de andere van de normale inkomsten verstoken wordt en geleidelijk maatregelen kan treffen om zich aan te passen aan de toekomstige uitkeringen krachtens pensioenvoorzieningen.’⁶

Uit deze motivering van de noodzaak tot het regelen van een uitkering bij overlijden spreekt een duidelijke kostwinnersgedachte. Anno 2025 is deze gedachte achterhaald, hoewel het tweeverdienersmodel ook nu bij het wegvallen van een van de twee salarissen waarop bijvoorbeeld de hypotheek is afgesloten, soms tot vergelijkbare problemen kan leiden. Hoe dat ook zij: tot 1 januari 1958 bestond er nog een arbeidsverbod voor gehuwde vrouwen. Tijdens de parlementaire geschiedenis in 1969-1970 is gesproken over de mogelijkheid om de overlijdensuitkering afhankelijk te stellen van het antwoord op de vraag of de overleden werknemer als kostwinner is aan te merken, maar vanwege de te verwachten uitvoeringsproblemen is daarvan afgezien.⁷ Het uitgangspunt dat de uitkering voorziet in een gewenningsperiode voor de van het inkomen van de werknemer afhankelijke personen, is tot uitdrukking gebracht in de wet door de verplichting tot betaling van de uitkering te beperken tot ‘de nagelaten betrekkingen’ van de werknemer. Het initiatiefwetsvoorstel is in 1970 ingevoerd.⁸

De uitkering strekt dus oorspronkelijk niet ter bestrijding van de kosten door het overlijden, zoals die van de begrafenis of crematie. Het hof Den Haag overwoog in 1987 anders: ‘Het hof is met de Rb. van oordeel dat deze zgn. “overlijdensuitkering” strekt tot dekking van bijzondere, door het overlijden veroorzaakte kosten, zoals begrafenis kosten (...).’⁹ Het handelde in deze zaak om de vraag of de overlijdensuitkering in mindering strekt op de schade omdat de uitkering bedoeld zou zijn voor de kosten van levensonderhoud. Door te overwegen dat dat niet het geval is, en de overlijdensuitkering buiten de verrekening te houden, werd een billijke uitkomst bereikt. De vraag is of de opvatting van het hof een (voor) teken is van een andere grondslag van de overlijdensuit-

kering. De regering heeft bij de wijziging van de AOW in 1995 over overlijdensuitkeringen in het algemeen laten weten: ‘Deze uitkeringen hebben tot doel te voorzien in een tegemoetkoming in de extra kosten die zijn ontstaan door het overlijden van een uitkeringsgerechtigde.’¹⁰

De rechthebbende op de overlijdensuitkering is niet zonder meer de erfgenaam van de overleden werknemer. Aangezien de erfgenaam in de regel wel de kosten van de crematie/begrafenis moet betalen, lijken de hiervoor geciteerde mededelingen van de regering en de overweging van het hof Den Haag onjuist. In het licht van de verzorgingsgedachte die achter de bepaling ligt (of ‘rechtsgrond’ zoals de initiatiefwetsvoorstellers het noemen) is een onderscheid tussen een rechthebbende en een erfgenaam goed te verdedigen.¹¹ Of dat nu nog zo is, is de vraag. Het in het kader van de stelstelherziening sociale zekerheid door de PvdA-fractie opgeworpen idee om de overlijdensuitkering aan de nabestaanden van ook een ongehuwd alleenwonende werknemer uit te betalen, verwierp de regering zonder enige inhoudelijke motivering.¹² De grondslag van de uitkering is dus niet veranderd. Ik ga er daarom van uit dat de gedachte dat degenen die afhankelijk zijn van het inkomen van de werknemer, als rechthebbende op de overlijdensuitkering zijn aan te merken, niet is verlaten. Bij die gedachte past dat als de werknemer geen inkomen geniet in het geval de werknemer ‘verwijtbaar’ geen recht heeft op loondoorbetaling tijdens ziekte, de nagelaten betrekkingen geen recht hebben op een overlijdensuitkering, zoals is bepaald in artikel 7:674 lid 5 BW.

3. Nagelaten betrekkingen

Sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw zijn de samenlevingsvormen veranderd. In 1996 zijn in het derde lid van artikel 7:674 BW ook andere vormen dan gehuwd samenwonen tot nagelaten betrekkingen bestempeld.¹³ Kort samengevat vallen onder de nagelaten betrekkingen (1) de echtgenote of geregistreerde partner waarvan de werknemer niet duurzaam gescheiden leefde, dan wel degene waarmee de werknemer ongehuwd samenleefde. Had een werknemer geen partner in deze zin, dan (2) komt de uitkering toe aan zijn minderjarige kinderen, en als die er niet zijn (3) aan degene waarmee de werknemer in gezinsverband leefde en in wiens kosten hij grotendeels voorzag. De laatste onder (3) gestelde eis, dat de overleden werknemer in de kosten van levensonderhoud diende te voorzien, is per 1 maart 2012 uit de ZW en WAO geschrapt met de Wet harmonisatie

5 *Kamerstukken II 1968/69*, 10196, nr. 2. Zie voor een overzicht van de totstandkomingsgeschiedenis de nota Harmonisering overlijdensuitkeringen in de sociale zekerheid, *Kamerstukken II 1983/84*, 17968, nr. 3.

6 *Kamerstukken II 1968/69*, 10196, nr. 6, p. 3.

7 *Kamerstukken II 1969/70*, 10196, nr. 5, p. 1.

8 *Stb. 1970*, 420, Wet van 14 september 1970.

9 Hof Den Haag 2 april 1987, ECLI:NL:GHSGR:1987:AB7975, NJ 1988, 495.

10 *Kamerstukken II 1994/95*, 24258, nr. 3, p. 7.

11 Zie J.M. Gaarhuis, Geen vakantie voor de overleden werknemer, maar wel voor zijn nabestaanden? *ArbeidsRecht* 2010/46.

12 Het voorstel zou buiten het kader van het wetsvoorstel vallen, zie *Kamerstukken II 1985/86*, 19383, nr. 5, p. 48 en *Kamerstukken II 1985/86*, 19383, nr. 9, p. 40.

13 *Stb. 1996*, 134 (Wulbz), zie *Kamerstukken II 1994/95*, 24439, nr. 3, p. 66.

en vereenvoudiging socialezekerheidswetgeving.¹⁴ Bij die gelegenheid is er niet over gesproken die eis ook uit artikel 7:674 lid 1 BW te schrappen. Het onder (1) bedoelde ongehuwd samenleven wordt in het derde lid van artikel 7:674 BW nader uitgewerkt tot 'een gezamenlijke huishouding'¹⁵ voeren, met uitzondering van bloedverwanten in de eerste graad'.

Door de uitsluiting van de eerstegraads familieleden kunnen de ouders van een inwonend kind dat overlijdt, de werkgever van dat kind niet aanspreken tot betaling van de overlijdensuitkering op grond van (1). Als het kind waarmee de ouder in gezinsverband woont, grotendeels in de kosten van het bestaan van de ouder voorziet, is er grond voor toekenning van een overlijdensuitkering op basis van (3). Andersom: de meerderjarige kinderen kunnen van de werkgever van de overleden werknemer/ouder evenmin betaling van de overlijdensuitkering verlangen, tenzij zij met de werknemer in gezinsverband leefden en de werknemer/ouder grotendeels voorzag in de kosten van hun bestaan. Het hof Den Bosch¹⁶ overwoog in een zaak waarin in de toepasselijke cao een iets van de wet afwijkende regeling was getroffen dat aan de nagelaten betrekkingen als bedoeld onder (3), dus die in gezinsverband met de overleden werknemer leefden, niet de eis van een gezamenlijke huishouding wordt gesteld, zodat ook uitwonende studerende kinderen voor de overlijdensuitkering kunnen kwalificeren. Met die kinderen moet de overleden werknemer dan wel in gezinsverband hebben geleefd. Daarvan was volgens het hof sprake omdat de studerende kinderen ieder weekeinde naar het ouderlijk huis terugkeerden en de werknemer in de kosten van onderhoud van de kinderen voorzag.

Van een gezamenlijke huishouding van ongehuwd en ongeregistreerd samenwonenden is sprake als betrokkenen hun hoofdverblijf hebben in dezelfde woning en zij blijk geven zorg te dragen voor elkaar door middel van het leveren van een bijdrage in de huishouding dan wel op andere wijze in elkaars verzorging voorzien. Als een van de samenwonenden in verband met zijn werk door de week elders gaat wonen en de weekeinden en vakanties met zijn partner doorbrengt in de gemeenschappelijke woning, is geen sprake meer van een gemeenschappelijke huishouding in de zin van artikel 35 ZW, volgens de Centrale Raad van Beroep (CRvB).¹⁷ Nu die bepaling grote gelijkenis vertoont met artikel 7:674 BW, heeft deze uitspraak voor de uitleg van die laatste bepaling belang. Ook de partner waarmee de werknemer een latrelatie onderhoudt, zal geen aanspraak kunnen maken op de overlijdensuitkering, omdat deze partner niet voldoet aan de eis van een gemeenschappelijke huishouding, tenzij is voldaan aan de eisen onder (3) gesteld.

14 Wet van 23 december 20210, *Stb.* 2010, 867, zie *Kamerstukken II* 2009/10, 32421, nr. 3.

15 Zie over dit begrip: Hof Den Haag 11 juli 2023, ECLI:NL:GHDHA:2023:1261.

16 Hof Den Bosch 14 september 2021, ECLI:NL:GHSHE:2021:2848.

17 CRvB 29 maart 2000, ECLI:NL:CRVB:2000:ZB8719, RSV 2000/116.

4. De hoogte van de uitkering

Tot 1 januari 1997 dan wel 1 april 1997¹⁸ bepaalde de wet dat de uitkering een bedrag is gelijk aan het loon over de periode tot de laatste dag van de tweede maand na die waarin het overlijden plaatsvond. Met deze formulering¹⁹ kon de hoogte van de uitkering variëren van een bedrag tussen twee tot drie maandsalarissen, afhankelijk van de datum van overlijden van de werknemer. Bij de herziening van de regeling in 1995 is eerst voorgesteld om de uitkering te fixeren op tweemaal het maandinkomen.²⁰ Pas in de Eerste Kamer is dit voorstel herzien en is de uitkering beperkt tot een bedrag gelijk aan het loon over een maand.²¹ In veel cao's²² staat een ruimhartiger regeling dan de wettelijke. In de CAO Rijk 2025 bijvoorbeeld is sprake van een uitkering ten bedrage van drie keer het maandinkomen. Ook de Cao ziekenhuizen 2023-2025 kent in artikel 3.1.9 een uitkering van een bedrag gelijk aan het loon over drie maanden toe. Er is geen loonbelasting verschuldigd over een overlijdensuitkering gelijk aan ten hoogste drie maandlonen plus vakantiegeld.²³ Het is dus een netto-uitkering.

Maar wat is dan het loon waarover de overlijdensuitkering wordt berekend? Is dat het laatstverdiende loon, zodat, als de werknemer in het tweede ziektejaar nog maar 70% van dat loon ontvangt, die 70% dan ook de grondslag is van de overlijdensuitkering? De overlijdensuitkering is het bedrag 'van het loon dat de werknemer laatstelijk rechtens toekwam' over een maand vanaf de dag van overlijden, zo bepaalt artikel 7:674 lid 2 BW. Aan de precieze betekenis van de woorden 'loon' en 'laatstelijk rechtens toekwam' is in de parlementaire geschiedenis geen aandacht besteed. De gedachte van de indieners van het initiatiefwetsvoorstel in 1969 was dat de verplichting tot betaling van een overlijdensuitkering in belangrijke mate door de wettelijke verzekeringen zou worden gedekt. Toen de overlijdensuitkering werd ingevoerd werd de loondoorbetalingsverplichting na twee dagen van ziekte overgenomen door de bedrijfsvereniging op grond van de ZW. Vervolgens kon de werknemer in aanmerking komen voor een WAO-uitkering, terwijl het dienstverband gewoon doorliep. De loonvervangende uitkering in geval van ziekte bedroeg 80% van het laatstverdiende loon, gemaximeerd tot het maximum dagloon. Ook de overlijdensuitkering werd bij een arbeidsongeschikte werknemer door de wettelijke verzekering overgenomen. Als aan het overlijden van de werknemer geen periode van ziekte was voorafgegaan, keerde de bedrijfsvereniging de overlijdensuitkering

18 *Stb.* 1995, 696. Over de precieze datum van invoering van deze wetswijziging is verwarring mogelijk, zie hierover Ktr. Eindhoven 24 juli 1997, ECLI:NL:KTGEIN:1997:AG1544, JAR 1997/179.

19 Deze formulering komt terug in verschillende thans geldende cao's zoals de metaal en techniek-cao's en in de cao Reisbranche (art. 26).

20 *Kamerstukken II* 1995/96, 24258, nr. 2.

21 *Kamerstukken II* 1995/96, 24258, nr. 9.

22 Ik heb een niet-representatieve steekproef gedaan onder willekeurig gekozen cao's. Zie ook de cao's genoemd in noot 18.

23 Art. 11 lid 1 onder m Wet op de loonbelasting 1964.

toch uit, zodat op de werkgever slechts een aanvullingsplicht rustte (art. 36 ZW). In het initiatiefwetsvoorstel werden de bepalingen van de ZW en de WAO zo aangepast, dat de uitkering wordt berekend aan de hand van het volledige dagloon en niet een percentage daarvan. De werkgever werd geacht de uitkering krachtens de ZW of WAO aan te vullen tot de gebruikelijke hoogte van het loon.²⁴ De indieners van het wetsvoorstel laten daarover geen misverstand bestaan: ‘Het voorliggende wetsontwerp is erop gericht na het overlijden van de werknemer aan de nagelaten betrekkingen in ieder geval gedurende ten minste nog twee maanden het volle loon te garanderen.’²⁵ Kortom: de werkgever betaalde aan de nagelaten betrekkingen de overlijdensuitkering berekend naar het volle loon en de werkgever kreeg van de bedrijfsvereniging krachtens een sociale verzekeringswet (ZW/WAO) een bedrag gelijk aan het loon tot het maximum dagloon gecompenseerd, ook als de werknemer voor het overlijden niet ziek was geweest.

Het recht op uitkering: het loon dat de werknemer laatstelijk rechtens toekwam

Aangezien de gedachte was dat de werkgever de overlijdensuitkering krachtens de ZW of WAO aanvulde tot het volledige loon, zal de bedoeling zijn geweest om de overlijdensuitkering gelijk te laten zijn aan 100% van het loon waarop de werknemer recht had als hij zou hebben gewerkt in de periode voor zijn overlijden. Bij de herziening van de sociale zekerheid is het uitgangspunt voor de berekening van de overlijdensuitkering ‘de hoogte van de uitkering op de dag (voor loongerelateerde uitkeringen) of de maand van het overlijden’.²⁶ Met de invoering van de Wet uitbreiding loondoorbetalingsplicht bij ziekte (Wulbz) in 1996 heeft de regering zich gerealiseerd dat de werkgever in geval van overlijden van de werknemer zelf de overlijdensuitkering moet betalen en dat die uitkering meestal niet (al dan niet gedeeltelijk) voor rekening van de bedrijfsvereniging/het UWV komt en evenmin met een uitkering krachtens de ZW kan worden verminderd.²⁷ In het geval een werknemer een vervroegde IVA-uitkering is toegekend, kan dat uiteraard wel.²⁸ Als de werknemer bij overlijden een uitkering krachtens de WW geniet, komen de nagelaten betrekkingen in aanmerking voor een overlijdensuitkering op grond van artikel 36 ZW. In de wetsgeschiedenis van de Wulbz is niets gezegd over een korting of vermindering van het loon dat als berekeningsgrondslag voor de overlijdensuitkering geldt. Dit alles brengt mij tot de conclusie dat als de werknemer gedurende de periode van arbeidsongeschiktheid overlijdt, de overlijdensuitkering op basis van het volle loon en niet 70% daarvan moet worden berekend. Deze uitleg past wellicht minder goed bij de woorden ‘loon dat de werknemer laatstelijk rechtens toekwam’ van artikel 7:674 lid 2 BW, maar nu

de bedoeling van die woorden niet zonder meer duidelijk is, sluit ik liever aan bij de duidelijke bedoeling van de wetgever. De nagelaten betrekkingen van de werknemer die wegens ziekte 70% van het loon ontving, hebben dus recht op een overlijdensuitkering berekend naar 100% van het loon. Tot dat loon behoort ook de vakantietoelage, zodat de uitkering neerkomt op 108%.²⁹

In artikel 1639l BW was opgenomen dat als de werknemer verwijtbaar geen recht heeft op een uitkering krachtens de ZW of WAO, de verplichting om de overlijdensuitkering te betalen niet geldt. De omzetting van die gedachte na de invoering van de loondoorbetaling bij ziekte is terug te vinden in artikel 7:674 lid 5 BW. Dat lid bepaalt dat geen recht op een overlijdensuitkering bestaat als de werknemer ‘verwijtbaar’, zoals bedoeld in artikel 7:629 lid 3 BW, geen recht heeft op loonbetaling bij ziekte of ten gevolge van zijn toedoen geen recht heeft op een uitkering krachtens de ZW of WIA/WAO of Toeslagenwet. Op de vraag, gesteld in 1995 in het kader van de herziening van de regeling in verband met de Wet uitbreiding loondoorbetaling bij ziekte (Wulbz) of dit wel terecht was, gaf de regering geen inhoudelijk antwoord³⁰ en verwees naar de reeds bestaande wettelijke regeling. De kantonrechter te Eindhoven³¹ overwoog over deze uitsluitingsgrond: ‘De enige – en in ieder geval vanuit het gezichtspunt van de werkgever/uitkeringsinstantie voor de hand liggende – ratio van de bepaling is dat er na het overlijden geen loon/uitkering hoeft te worden betaald indien dat ook voordien niet hoefde.’ Dat zou betekenen dat als de werknemer wegens een voor zijn rekening komende omstandigheid voor zijn overlijden geen aanspraak heeft op loon omdat hij de arbeid niet verricht, de nagelaten betrekkingen geen recht hebben op de overlijdensuitkering. Deze uitleg past bij de woorden ‘het loon dat de werknemer laatstelijk rechtens toekwam’.

Ik denk dat een andere uitleg beter past bij de bedoeling van de wetgever en de opzet van de regeling van de overlijdensuitkering. In het vijfde lid van artikel 7:674 BW is het recht op een overlijdensuitkering uitgesloten als de werknemer onmiddellijk voorafgaande aan het overlijden door toepassing van artikel 7:629 lid 3 BW geen aanspraak had op loon of ingevolge eigen toedoen geen aanspraak had op een ziekte- of arbeidsongeschiktheidsuitkering.³² A contrario: als de werknemer geen aanspraak had op loon anders dan wegens de in lid 3 van artikel 7:629 BW genoemde omstandigheden of indien niet door zijn toedoen geen recht op een uitkering bestaat, hebben de nagelaten betrekkingen wel recht op de overlijdensuitkering. In de MvT leggen de initiatiefwetsvoorstellen dat zo uit:

24 Kamerstukken II 1969/70, 10196, nr. 6, p. 2.

25 Kamerstukken II 1969/70, 10196, nr. 6, p. 5.

26 Kamerstukken II 1995/96, 24258, nr. 23, p. 13.

27 Kamerstukken II 1994/95, 24439, nr. 3, p. 69.

28 Zie voor een voorbeeld: Rb. Den Haag 3 mei 2022, ECLI:NL:RBDHA:2022:7575.

29 Ktr. Utrecht 18 juli 2007, ECLI:NL:RBUTR:2007:BL5496.

30 Kamerstukken II 1995/96, 24439, nr. 6, p. 75-76.

31 Ktr. Eindhoven 24 juli 1997, ECLI:NL:KTGEIN:1997:AG1544, JAR 1997/179.

32 De Toeslagenwet laat ik verder buiten beschouwing. Zie hiervoor Kamerstukken II 1994/95, 24326, nr. 3, p. 49.

‘De vele hier aan het woord zijnde andere leden stelden nog de vraag hoe de ondergetekenden de figuur zien, welke ontstaat, wanneer werkloosheidsuitkering wordt genoten zonder dat het dienstverband verbroken is. In antwoord op hun dienaangaande gestelde vraag delen de ondergetekenden mede, dat ook in een dergelijk geval de werkgever in beginsel de verplichting heeft van artikel 1639I B.W.’³³

Onder de huidige wetgeving is vooral te denken aan een werknemer met een slapend dienstverband. Indien deze werknemer bij overlijden kwalificeert voor een uitkering krachtens de WIA, zal het UWV de op grond van die wet verschuldigde overlijdensuitkering betalen.³⁴ Indien deze werknemer geen uitkering krachtens de WIA geniet omdat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt wordt geacht, en dus een uitkering krachtens de WW geniet, hebben zijn nagelaten betrekkingen recht op een overlijdensuitkering krachtens artikel 36 ZW. Op de werkgever rust in beide gevallen de verplichting die overlijdensuitkering aan te vullen tot het volle loon. Deze uitleg zou betekenen dat als de werknemer geen aanspraak heeft op loon wegens een voor zijn risico komende omstandigheid (art. 7:628 BW) zijn nagelaten betrekkingen wel aanspraak hebben op een overlijdensuitkering. In geval de werknemer wegens een staking geen loon ontvangt en tijdens de staking overlijdt, lijkt die uitkomst rechtvaardig, als de werknemer wegens het uitzitten van een gevangenisstraf geen loon ontvangt en overlijdt, lijkt dat minder voor de hand te liggen. Dat is wel een gevolg van de door mij bepleite uitleg van artikel 7:674 BW.

54

5. Een taak voor de wetgever?

De wettelijke regeling van de overlijdensuitkering heeft verduidelijking en de beperking van de uitkering tot de nagelaten betrekkingen in plaats van tot de nabestaanden vergt wat mij betreft een betere rechtvaardiging. Door de invoering van de loondoorbetaling bij ziekte is de balans van het systeem dat oorspronkelijk voor de overlijdensuitkering gold, dat heel kort samengevat was dat de overlijdensuitkering in belangrijke mate door de bedrijfsvereniging werd betaald en de werkgever een aanvullingsverplichting had, verstoord. Hier ligt wat mij betreft een taak voor de wetgever. Het zou jammer zijn als de noodzakelijke duidelijkheid over de overlijdensuitkering door rechterlijke uitspraken verkregen moet worden. De werkgever van de overleden werknemer en zijn nagelaten betrekkingen hebben immers echt wel wat anders aan hun hoofd.

33 *Kamerstukken II 1969/70, 10196, nr. 6, p. 4.*

34 Art. 74 WIA, zie ook art. 53 WAO.